

מ"ת 24646/06/22 - מדינת ישראל נגד מוחמד אבו אלהווא (עציר)

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 24646-06-22 מדינת ישראל נ' אבו אלהווא (עציר)
תיק חיצוני: 246354/2022

בפני	כבוד השופט אוהד גורדון
המבקשת	מדינת ישראל
נגד	
המשיב	מוחמד אבו אלהווא (עציר) על-ידי ב"כ עו"ד א' נבון

החלטה

הכרעה בבקשת המשיב לעיון חוזר במעצרו.

רקע

1. בכתב האישום יוחסו למשיב עבירות של אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), שלוש עבירות של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, נשיאת נשק לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין, וירי באזור מגורים לפי סעיף 340(ב) לחוק העונשין.

כפי הנטען, קיים סכסוך בין משפחת המשיב לבין משפחת עמאד אבו אלהווא. ביום 22.5.22 בשעה 23:00 לערך, הגיע המשיב כשהוא נושא עמו אקדח, לבניין בו מתגוררים בני המשפחה היריבה.

המשיב קרא בשמו של עסאם אבו אלהווא, דפק על דלת הדירה בה מתגוררת משפחת כמאל אבו אלהווא, וכשהדלת נפתחה כיוון את האקדח לעבר חליל אבו אלהווא ואיים עליו להתרחק או שיירה בו "בין העיניים". בהמשך עלה לכיוון דירת עסאם אבו אלהווא (להלן: "עסאם") ובדרך ירה מספר כדורים באוויר. כשלא הצליח לפתוח את דלת הדירה (שננעלה בידי רעייתו של עסאם) ירד לקומת הקרקע, שם הבחין בהייתם אבו אלהווא (להלן: "הייתם"). הייתם שאל את המשיב על מי הוא יורה, ובתגובה ירה המשיב כדור אחד ברגלו השמאלית של הייתם ממרחק של כמטר. אחיו של הייתם, מוחמד אבו אלהווא (להלן: "מוחמד") יצא מביתו וכשהמשיב הבחין בו הוא ירה כדור אחד באוויר וכדור נוסף ברגלו השמאלית של מוחמד ממרחק של כמטר. בסמוך יצא מביתו אחיהם של מוחמד והייתם, חוסאם אבו אלהווא (להלן: "חוסאם"), המשיב הבחין בחוסאם, ירה כדור ברגלו השמאלית ממרחק דומה ונמלט מהמקום.

מן האירוע נגרמו להייתם פצעי כניסת ויציאת ירי בשוק רגל שמאל, לחוסאם נגרמו פצעים דומים מעל ברך ימין ותחתיה עם שבר בעצם הפיבולה ונזק ורידי, ולמוחמד נגרמו פצעים דומים בירך שמאל.

2. ביום 20.7.22, בהסכמת ההגנה, הוריתי על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים.

הבקשה ועמדות הצדדים

עמוד 1

3. ביום 28.11.22 הוגשה הבקשה מושא החלטה זו. היא לא נומקה אלא באמירה לפיה ההליך העיקרי קבוע לדיון בפברואר. במסגרת הדיון בבקשה, שלאחר דחיות נערך ביום 27.12.22, טענה ההגנה כי המשיב החל בפרויקט שיקומי מיוחד בשב"ס המיועד לעצורים עד לתום ההליכים שהם נפגעי סמים, תחילה במתקן הכליאה "ניצן" ובהמשך ב"הדרים". נטען, כי על מנת לא לקטוע זאת הסכימה ההגנה למעצר, אך משהתברר כי בהליך העיקרי ישמעו הוכחות והדבר יארך זמן "אנו סבורים שאותו תזמון שמתקיים באותו פרויקט יהיה קצר ימים כדי להכיל את התמשכות ההליכים". לכן, התבקש להפנות את המשיב לשירות המבחן, לבחינת "המשך שיקומו בד בבד עם הפרויקט שהוא מצוי בו עתה, במסגרת סגורה לנפגעי סמים". נטען שהמשיב היה מכור לסמים וכי הטיפול האמור היטיב עמו וכי "הבקשה אינה לשחרור אלא להמשך טיפול שכן הפרויקט טרם הסתיים".
4. המבקשת (המשיבה לבקשה) התנגדה למבוקש, בטענה שלא קמה עילה לעיון חוזר. לאחר שהות שניתנה לבירור מול שב"ס, הגישה ביום 8.1.23 הודעה לפיה המשיב שובץ בחודש דצמבר במתקן "רימונים", מוכר "באופן ראשוני ובתהליך איתור צרכים ראשוני" וכי טרם שובץ זה עבר בין בתי מעצר שונים לפרקי זמן קצרים ולכן לא שובץ בתהליכים טיפוליים. בהחלטה מיום 9.1.23 ניתנה להגנה אפשרות להגיב, אך המועד חלף והתגובה לא הוגשה. לכן, אכריע בבקשה.

דיון והכרעה

5. דין הבקשה להידחות.
6. לא די בטענה להשתלבות בטיפול במסגרת שב"ס - שלגישת ההגנה היה קיים עת ניתנה ההוראה על המעצר וטרם הסתיים - כדי להקים עילה לעיון חוזר. ועם זאת, גם אם לא אדקדק בשאלת קיומה של עילה כזו (בשים לב לנוסח בו הוצגה בשעתו ההסכמה למעצר), הרי שאין מקום להורות על בחינתה של אפשרות שחרור המשיב ממעצר לחלופה טיפולית.
7. העבירות המיוחסות למשיב מקימות מסוכנות בדרגה גבוהה. המדובר לכאורה בשימוש נמהר ובוטה בנשק חם, תוך ביצוע ירי חוזר ונשנה בתוך בית מגורים, כלפי אנשים שונים שלא התגרו במשיב או היוו סכנה לו וכן באוויר, ותוך גרימת פציעות של ממש. כל אחת מן הלחיצות על ההדק עלולה הייתה להסתיים בטרגדיה, ונכונותו של המשיב לבצע לכאורה מעשים אלה מעידה על סיכון רב הנשקף ממנו.
8. עצמת העילה מודגשת נוכח הרשעתו הקודמת של המשיב בעבירה משמעותית מתחום האלימות, בגינה ריצה מאסר, ובהעדרה של טענה לפיה הסכסוך שברקע העבירות המיוחסות לו כיום שכן. האלמנט האחרון גם מקשה לקבל את טענת ההגנה לקשר שבין התמכרות לסמים ובין ביצוע העבירות - שכן, בכתב האישום נטען ולא הוצגה מחלוקת על כך, שזהו אינו הרקע לביצוע.
9. לכך מתווספת אי-עמידת המשיב בתנאיה של הלכת סויסה (בש"פ 1981/11 **מדינת ישראל נ' סויסה** 21.3.11), באשר לגדר המקרים בהם יחרוג בית המשפט מהכלל, לפיו שחרור למסגרת טיפולית אינו הולם את שלבי המעצר:
10. בכלל זה, המשיב לא החל בטיפול טרם מעצרו. לפי המדינה, הוא לא שולב בטיפול גם במסגרת מעצרו. גם אם היה מקום לקבל את טענות ההגנה ששולב בטיפול, ואין לפני אינדיקציה המאפשרת לעשות זאת, הרי שלפי אותה טענה המשיב השתלב בתכנית שטרם הסתיימה, מפיק ממנה תועלת, וקשה לראות את התועלת הטיפולית שבקטיעתה כעת לצורך העברתו למסגרת אחרת (ויוזכר, כי הרציונל של התנאי הנדון כאן עוסק בהמשכיות הטיפול מתוך הנחה שהוא לא ימשיך בין כתלי בית המעצר).

11. משאין בפני אינדיקציות בנושא, לא אתייחס לתנאי השני של הלכת סוויסה שעניינו בסיכויי הצלחת הטיפול, אך גם אם היה מקום לקבל את טענות ההגנה כי חל שינוי אצל המשיב והוא מתמיד בטיפול כך שהסיכויים קיימים, הרי שאין מקום לשחרורו מהמעצר. זאת גם בשל התנאי השלישי, שעניינו בהתמודדות הולמת עם עילת המעצר.

כאמור, הנתונים הקיימים מצביעים על סיכון של ממש ונטייה נמהרת לאלימות ואף לשימוש בנשק. כזו, שגם מאסר קודם לא מנע. הם מוסיפים ומקשים לקשור בין הסיכון, לבין הטענה להתמכרות לסם. לכן, בהפניית המשיב לטיפול כעת, גם במסגרת "סגורה" כמתבקש, אין משום התמודדות הולמת עם עילת המעצר.

12. השימוש בנשק חם מחייב להידרש גם להלכה הפסוקה, המציגה גישה קפדנית בנוגע לעבירות הנשק. הכלל שעוצב הוא כי יש להורות על מעצרו עד לתום ההליכים של מי שחוטאים לכאורה בעבירות אלה, אלא במקרים חריגים (למשל בש"פ 7622/22 אבו קרינאת נ' מדינת ישראל (16.11.22), בש"פ 4422/22 אבו ג'ודה נ' מדינת ישראל (5.7.22)). הדבר אמור שבעתים מקום בו נעשה שימוש בנשק לירי חוזר כלפי מספר בני אדם, כבמקרה הנדון כאן. איני סבור, כי במקרה שלפניי קיימת עילה או הצדקה לחרוג מכלל זה.

13. במצב דברים זה אין מקום להפנות את המשיב לשירות המבחן, שהעומס החריג המוטל עליו גורם להמתנות של חודשים לתסקירים בהליכים המצריכים זאת, דבר המחייב שימוש זהיר במשאבי השירות וייחודם למקרים מתאימים בלבד.

14. לכן, הבקשה נדחית. זכות ערר כדין.

15. המזכירות תעביר את ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ט טבת תשפ"ג, 12 ינואר 2023, בהעדר הצדדים.